

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **Ing. Karel Nováček**, IČ 62480421, sídlem Okružní 752, Kolín, zast. JUDr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2020, č. j. 44 A 75/2019 - 67,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného usnesení, kterým Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) odmítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2019, č. j. 114422/2019/KUSK.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný ve společném řízení změnil rozhodnutí Městského úřadu Nymburk (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 9. 2018, č. j. MUNYM-070/70453/2018/Mat, a ze dne 6. 11. 2018, č. j. MUNYM-070-84774/2018/Vos, ve věci dvou přestupků stěžovatele jako provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Prvního přestupku se stěžovatel dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 27. 3. 2018 nezjištěný řidič v obci Všechlapy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 8 km/h (při započtení odchylky měřicího zařízení). Druhého přestupku se stěžovatel dopustil tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly

dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 24. 1. 2018 nezjištěný řidič v obci Všechlapy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 15 km/h (při započtení odchylky měřicího zařízení). Za každý z uvedených přestupků byla správním orgánem I. stupně stěžovateli uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč, a to v obou případech; v důsledku změnového rozhodnutí žalovaného však byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 2 000 Kč za oba přestupky a uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Stěžovatel napadl změnové rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou uvedl značně nevšedním způsobem: předeslal, že ji sepsal sám na základě vzoru staženého z internetu, neboť odmítá platit služby advokáta, když soudkyně JUDr. Stránská a JUDr. Šimůnková nepřiznávají náhradu nákladů právního zastoupení ani v případě úspěchu žalující strany. Pokud by však měla jeho žaloba připadnout k věcnému projednání jinému soudci/soudkyni, advokáta by si najal, aby žalobu upravil a zestručnil. Celá žaloba byla sepsána miniaturním písmem na skoro 23 stranách.

[4] Krajský soud stěžovatele usnesením ze dne 7. 1. 2020, č. j. 44 A 75/2019 - 51, vyzval, aby odstranil vadu podání a stručným, srozumitelným a jednoznačným způsobem vylíčil, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné nebo nicotné, a to nejvýše na 15 stranách běžného textu v obvyklé velikosti písma. Krajský soud považoval žalobu za nesrozumitelnou a nepřehlednou především pro její značně nestandardní obsah. Stěžovatele upozornil, že podstatou obou přestupků v posuzované věci bylo překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci Všechlapy, žaloba tak byla nesrozumitelná například v části, ve které stěžovatel namítal překážku věci rozhodnuté týkající se překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Židlochovice, dále v částech týkajících se parkování v Karlových Varech, umístění nezákonného radaru v obci Šternberk a nedostatečnosti stanovení místa spáchaného přestupku týkajícího se ovšem překročení nejvyšší dovolené rychlosti v Poděbradech. Ačkoliv byla žaloba nesrozumitelná, krajský soud nevyloučil, že by mohla některá stěžovatelova tvrzení představovat zárodky žalobních bodů. V odůvodnění usnesení též krajský soud uvedl, že předpokládaný rozsah žaloby stanovil s ohledem na znalost rozsahu žalob podávaných v obdobných případech, a dále upřesnil, že za stranu běžného textu považuje normostranu čítající 1 800 znaků a za obvyklou velikost písma považuje minimálně 10 pt (dle jednotek velikosti písma v MS Word).

[5] Na výzvu krajského soudu stěžovatel zareagoval podáním ze dne 5. 2. 2020, v němž uvedl, že rozsah žaloby je dán vysokým počtem pochybení správních orgánů a že výzvě „vyhovuje“ tak, že bere zpět žalobní bod nadepsaný jako překážka věci rozhodnuté a žalobní bod vztahující se k parkování v Karlových Varech, a dále upravil jména krajským soudem vyjmenovaných obcí jednotně na Všechlapy.

[6] Krajský soud následně uvedl, že stěžovatel vytýkanou vadu podání neodstranil. Navzdory provedeným úpravám totiž stěžovatel uváděl některé žalobní body opakovaně v pozměněných souvislostech, takže ani není srozumitelné, který z nich se má vztahovat k napadenému rozhodnutí. Bylo na stěžovateli, aby jasně vytyčil meze soudního

pokračování

přezkumu; žalobní body nemohou být pouhým souhrnem obvyklých nezákonností, k nimž může při vyřizování věcí určitého druhu docházet. Krajský soud dále uvedl, že stěžovateli předně nevytýkal rozsah žaloby a nepožadoval po něm odstranění některých žalobních bodů. Stěžovateli uložil, aby z žaloby odstranil obsah, který s napadeným rozhodnutím nijak nesouvisí a ze kterého buď nelze seznat, co konkrétně napadá, nebo to sice seznatelné je, ale opakování týchž námitek v pozměněných souvislostech nesrozumitelnost způsobuje. Stanovením rozsahu krajský soud sledoval pouze to, aby se mu od stěžovatele nedostalo stejného podání v jiné velikosti písma. Stěžovatel vzal zpět, resp. napravil žalobní body, které krajský soud vybral, aby na jejich příkladu demonstroval nesrozumitelnost obsahu žaloby. Takových nesrozumitelných žalobních bodů však bylo v žalobě více a je úkolem stěžovatele, nikoliv soudu, aby uvedl relevantní žalobní body a vyhledal a odstranil části žaloby, které s napadeným rozhodnutím nemají žádnou souvislost. Krajský soud proto žalobu s poukazem na § 37 odst. 5, § 46 odst. 1 písm. a) a § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), odmítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel proti usnesení krajského soudu brojí kasační stížností. Namítá, že rozsah podání nebyl dán tím, že by stěžovatel vedl složité úvahy k jednotlivým žalobním bodům, neboť každý z bodů je stručně a věcně formulován; vysoký počet žalobních bodů je předurčen pochybeními správních orgánů. Z usnesení krajského soudu není zřejmé, jaké konkrétní žalobní body má krajský soud za nesrozumitelné. Veškeré konkrétní výhrady, které krajský soud uvedl ve výzvě k odstranění vad podání, stěžovatel napravil zpětvzetím žalobních bodů nebo opravou názvu obce, v níž mělo dojít k přestupkovému jednání. Podotýká, že některé žalobní body formulované zcela identicky byly v desítkách řízení před krajským soudem úspěšné, a tím pádem tedy musely být srozumitelné. Podle stěžovatele byla výzva k odstranění vad podání nezákonná v části, v níž jej limitovala na rozsah 15 stran. Stěžovatel přitom ve zbytku výzvě vyhověl, krajský soud tedy dovozoval nesrozumitelnost žaloby z jejího rozsahu. Navíc stanovený limit byl zcela nedostatečný, neboť stěžovatel vymezil 59 žalobních bodů. Aby mohl takto rozsáhlou žalobu formulovat na 15 stranách, musela by být jednomu žalobnímu bodu věnována čtvrtina stránky, tedy cca 62 slov. Závěrem stěžovatel vyjádřil nesouhlas s vyvěšením osobních údajů svých a svého advokáta na stránkách Nejvyššího správního soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel použil naprosto stejné obraty a skladbu vět jako jiní žalobci ve spolupráci se společnostmi Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo nebo Ochrana řidičů, o. s. Právě tyto subjekty se při zastupování v přestupkových věcech dopouštějí procesních obstrukcí. Podle žalovaného jde v případě stěžovatelovy žaloby o další obstrukční postup, který lze považovat za zneužití práva; stejně tak lze za zneužití práva považovat i podanou kasační stížnost. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel předkládá k posouzení dvě základní otázky, a to otázku srozumitelnosti žaloby a otázku možnosti soudu stanovit nejvyšší možný rozsah podání. Zdejší soud se bude vznesenými otázkami zabývat v tomto pořadí.

[12] Řízení o žalobě je ovládáno dispoziční zásadou, a je tedy na žalobci, aby vymezil rozsah soudního přezkumu a uvedl žalobní body. Jak konstatoval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS: „Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně **srozumitelným a jednoznačným** – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“ (zvýraznění doplněno pátým senátem). Význam srozumitelného a jednoznačného formulování žalobních bodů je tím větší, že se promítá i do práv ostatních účastníků řízení; jak uvedl rozšířený senát v posledně citovaném rozsudku: „Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření.“

[13] Kusý a obecný popis důvodů nezákonnosti, z něhož lze pouze v nejhrubších rysech dovodit, že žalobce z určitých důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, se nachází na pomezí řádně formulovaného žalobního bodu a tvrzení, které za žalobní bod vůbec nelze požadovat – takto zformulovaný nedostatečně konkrétní žalobní bod je tzv. zárodek žalobního bodu. Obsahuje-li žaloba pouze zárodek žalobního bodu, pak je povinností soudu v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat žalobce k odstranění vady spočívající v nedostatečném vyličení důvodů nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud může žalobu odmítnout pouze, pokud žalobce vytýkanou vadu neodstraní.

[14] V nyní posuzovaném případě spočívala nesrozumitelnost žaloby ve dvou ohledech: (i) stěžovatel uplatňoval „žalobní body“, u nichž nebylo zřejmé, jak se k posuzované věci vztahují, a (ii) některé „žalobní body“ uplatnil několikrát v pozměněných souvislostech.

pokračování

[15] Co se týče prvního z uvedených důvodů nesrozumitelnosti žaloby, lze příkladmo uvést následující žalobní body. Spáchaný přestupek měl být považován za trvající delikt, když k prvnímu překročení rychlosti došlo ve 21:21 hod. a k druhému ve 21:24 hod.; v případě stěžovatele však došlo ke spáchání jednotlivých přestupků v různé dny a v jiný čas, než který je v žalobě uveden. Dále stěžovatel vytýkal správním orgánům, že jej uznaly vinným spácháním správního deliktu provozovatele vozidla, když tento správní delikt novelou zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 183/2017 Sb. přestal existovat, byl nahrazen přestupkem provozovatele vozidla a napadené rozhodnutí žádné slovní spojení „správní delikt“ neobsahuje. Stěžovatel dále dovozoval zánik odpovědnosti za přestupek v důsledku prekluze, protože k jeho spáchání mělo dojít dne 25. 7. 2015, přitom oba přestupky byly spáchány v roce 2018. Současně stěžovatel namítal, že výrok rozhodnutí neobsahoval odkaz na konkrétní ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno, neboť bylo konstatováno pouze porušení § 10 zákona o silničním provozu, jehož pět odstavců stanoví různé právní povinnosti; ve výroku žalovaného přitom § 10 zákona o silničním provozu není ani zmíněn, naproti tomu obsahuje odkaz na porušenou povinnost stanovenou § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[16] Pro ilustraci druhého z uvedených důvodů nesrozumitelnosti lze uvést námitku, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s § 125f odst. 5 písm. a) zákona o silničním provozu (tuto námitku zopakoval v žalobě celkem šestkrát). Dle citovaného ustanovení *„[o]becní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezhájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě“*. Při prvním výskytu námitky stěžovatel správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že disponoval písemným doznáním řidiče, který vozidlo řídil, a měl tedy zahájit přestupkové řízení proti němu, a nikoliv proti stěžovateli jako provozovateli vozidla. Při jiném výskytu shodné námitky stěžovatel uvádí, že podmínka citovaného ustanovení není splněna, neboť správní orgán I. stupně věc neodložil, resp. usnesení o odložení věci nezaložil do spisu. Konečně při posledním výskytu shodné námitky stěžovatel uvádí: *„Je sice pravdou, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku, a proto věc usnesením, poznamenaným do spisu, odložil, avšak správní orgán tak neučinil v souladu s právem [...]“*. Z uvedeného je zcela zřejmé, že tyto námitky jsou ve vzájemném rozporu a postup správního orgánu I. stupně mohl vykazovat pouze jednu z tvrzených vad. Jako další příklad lze uvést, že stěžovatel v jednom žalobním bodě tvrdil, že nedbalostní forma zavinění určená správními orgány nebyla správná, v jiném bodě zase správním orgánům vytýkal, že formu zavinění neurčily vůbec.

[17] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že uvedl pouze příklady tvrzení, která činí žalobu jako celek nesrozumitelnou, jedná se o pouhý zlomek nesrozumitelných „žalobních bodů“. Uvedená stěžovatelova tvrzení mohou jen stěží představovat řádné žalobní body, když u některých ani není zřejmé, jak se mají k posuzované věci vztahovat, a jiná se zase vzájemně vylučují. Zde je třeba upozornit na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, podle něhož *„[l]íčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem“*. K tomu lze dodat, že je na žalobci, potažmo

stěžovateli, aby našel konkrétní důvody nezákonnosti v jeho věci, nikoliv na soudu, aby na základě zcela obecných výtek provedl všeobsahující přezkum a sám za podatele dohledal konkrétní okolnosti zakládající nezákonnost rozhodnutí – takový přístup by byl v rozporu s dispoziční zásadou, která ovládá řízení ve věcech správního soudnictví.

[18] K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004 - 49: „*Soudní přezkum správních rozhodnutí se vždy odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náleží žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“: to by totiž popíralo smysl institutu žalobního bodu, který právě slouží k tomu, aby činnost soudu nebyla bezbřehá. Soudům nepřísluší zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám: přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí – tedy to, co žalobce konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů.*“ Obdobně je třeba přistupovat i k situaci jako je tato, kdy stěžovatel zformuloval vysoké množství „žalobních bodů“, které sice nebyly obecné, ale jejich věcné posouzení by taktéž vedlo k takřka bezbřehému soudnímu přezkumu, neboť každý z nich odpovídal různým skutkovým a procesním okolnostem, přičemž většina se s posuzovanou věcí zcela míjela. Pokud by taková žaloba měla být připuštěna k věcnému posouzení, stěžovatel by se v podstatě zbavil své povinnosti uvést, z jakého důvodu považuje konkrétní rozhodnutí za nezákonné – stačilo by mu vytvořit soubor všech myslitelných pochybení správních orgánů jak po věcné, tak procesní stránce a bylo by na soudu, aby z nich vybral ty, které odpovídají danému případu, a teprve následně posoudil, zda mají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ve své podstatě by tak stěžovatel (resp. jeho zástupce) docílil toho, že by mohl podávat totožnou žalobu na všechna rozhodnutí o přestupcích, aniž by ji jakkoliv přizpůsobil konkrétnímu případu, resp. aniž by si třeba jen přečetl napadané rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Takový přístup však nelze přijmout – srov. výše citovaný rozsudek rozšířeného senátu č. j. 4 As 3/2008 - 78, podle něhož „*správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu.*“

[19] Stěžovatel navíc v kasační stížnosti nepřímo potvrdil, že byla žaloba sestavena z tvrzení typových vad bez dostatečné individualizace, když sám uvedl, že tytéž „*žalobní body, formulované zcela identicky, byly v desítkách řízení před krajským soudem úspěšné; jiným soudním senátům tak byly zcela srozumitelné*“. Jednotlivá tvrzení tedy byla přebrána z jiných případů, v nichž samozřejmě mohla být relevantní, a bez bližšího rozmyslu a úprav byla přidána do žaloby podané v této věci.

[20] Předtím, než žalobu odmítl, krajský soud stěžovatele vyzval, aby vadu spočívající v nesrozumitelnosti odstranil a zbavil žalobu částí, které se věci netýkají. K žalobě přistupoval, jako by obsahovala zárodky žalobních bodů; takový přístup byl podle názoru Nejvyššího správního soudu naprosto korektní a namístě. Ačkoliv je pro zárodky žalobních bodů typické kusé a obecné vyličení rozhodných skutečností, důsledkem takových tvrzení je, že soud může pouze v hrubých rysech seznat, z jakých důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné – přesně taková situace ovšem nastává i v případě stěžovatelových „žalobních bodů“; např. lze dovodit, že stěžovatel spatřoval v procesním postupu správního orgánu I. stupně porušení § 125f odst. 5 písm. a) zákona o

pokračování

silničním provozu, nelze však seznat, v čem mělo toto porušení spočívat, když se jím uvedené relevantní okolnosti vzájemně vylučují (viz bod [16]). Stěžovatelova tvrzení jsou sice formulována jako konkrétní a individualizovaná, ale některá zjevně neodpovídají danému případu a jiná jsou ve vzájemném rozporu, přičemž bylo na stěžovateli, aby v žalobě uvedl pouze ta tvrzení, která se věci týkají. Stěžovatele nelze omezit na počtu uplatňovaných žalobních bodů, to ovšem neznamena, že může do své žaloby zahrnout ve značném rozsahu jakýkoliv text, který se věci netýká. Stěžovatel na výzvu krajského soudu k odstranění vady žaloby spočívající v nesrozumitelnosti z větší části rezignoval, když napravil pouze pasáže, které krajský soud uvedl jako příklad nesrozumitelnosti celé žaloby; na celkovém vyznění žaloby se totiž ani po této „nápravě“ nic nezměnilo.

[21] Lze tedy uzavřít, že krajský soud nepochybil, pokud vyzval stěžovatele k odstranění vady žaloby spočívající v její nesrozumitelnosti a následně ji odmítl vzhledem k tomu, že stěžovatel vytykanou vadu neodstranil. Naopak, pokud by krajský soud věc připustil k věcnému projednání, v rozporu se zásadou rovnosti zbraní by měl žalovaný podstatně sníženou možnost podat k žalobě relevantní vyjádření, když z žaloby mohl jen v hrubých rysech seznat, v čem stěžovatel spatřuje důvody nezákonnosti jeho rozhodnutí, a bylo by tak pro žalovaného takřka nemožné předvídat, jakým směrem se rozhodování krajského soudu bude ubírat.

[22] Stěžovatel dále brojil proti tomu, že mu krajský soud určil nejvyšší možný rozsah jeho žaloby. Podle stěžovatele krajský soud žalobu odmítl právě kvůli překročení určeného rozsahu. Nedodržení tohoto rozsahu ovšem nebylo odmítacím důvodem, krajský soud výslovně uvedl, že „[p]okud by žaloba splňovala základní náležitosti vymezené soudním řádem správním a upřesněné judikaturou Nejvyššího správního soudu, tedy byla by jednoznačná, určitá a srozumitelná, pak ani její velký rozsah by nezpůsobil její vadnost“. Výzvou ke zkrácení žaloby krajský soud sledoval pouze to, aby mu stěžovatel nezaslal znovu v zásadě stejné podání. Nebyl-li rozsah žaloby důvodem jejího odmítnutí, nemůže být ani kasační námitka, podle níž nesmí být žaloba co do rozsahu omezována, důvodná – krajský soud by postupoval v rozporu se zákonem pouze v případě, že by určil nejvyšší přípustnou délku podání a následně žalobu odmítl právě z důvodu jejího překročení.

[23] Jen na okraj Nejvyšší správní soud podotýká, že doporučení krajského soudu, aby stěžovatel žalobu zkrátil na 15 normostran, považuje vzhledem k okolnostem věci za adekvátní. Jak již bylo výše uvedeno, nesrozumitelnost žaloby byla způsobena opakováním obdobných tvrzení v pozměněných a vzájemně rozporných souvislostech a uváděním tvrzení, která s posuzovanou věcí nijak nesouvisela; je tedy evidentní, že mezi nesrozumitelností žaloby a jejím rozsahem byl určitý vztah. Pokud by byla nesouvisějící tvrzení odstraněna a ze vzájemně rozporných tvrzení ponechána pouze ta, která skutečně dopadají na danou věc, značně by se snížil i rozsah žaloby. Předpokládaná délka 15 normostran ze strany krajského soudu je zcela přiměřená vzhledem k tomu, že se jedná o triviální případ dvou přestupků, přičemž přestupkové jednání obou z nich spočívá v prostém překročení nejvyšší povolené rychlosti. Ani v takovém případě nelze vyloučit vysoký počet důvodů nezákonnosti, resp. složitou polemiku ohledně některého z těchto důvodů, nicméně vzhledem k podané žalobě zjevně o takovou situaci nejde.

[24] Nad rámec nezbytného odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že vzhledem k širším okolnostem případu má obdobně jako krajský soud pochybnosti, zda skutečně

stěžovatel žalobou sledoval primárně ochranu svých veřejných subjektivních práv. Stěžovatel v úvodu své žaloby uvádí, že za pomoci advokáta žalobu zestruční, pokud věc nepřipadne soudkyním JUDr. Stránské nebo JUDr. Šimůnkové, neboť tyto soudkyně nepřiznávají žalobcům náhradu nákladů řízení ani v případech, kdy jsou úspěšní. Sám tedy uznává, že žalobu bylo možno koncipovat podstatně stručnějším a rozumnějším způsobem. Současně se jeví jako vysoce nepravděpodobné, že by stěžovatelův zástupce v řízení před krajským soudem nebyl nijak angažován: v bodě [101] žaloby je výslovně uvedeno, že „*advokátu žalobce je známo, že [...] nelze za automat považovat rychloměr*“ a stejně tak v kasační stížnosti se uvádí, že zcela identicky formulované žalobní body byly v desítkách řízení před krajským soudem úspěšné – přitom stěžovatelův zástupce, nikoliv stěžovatel sám, vystupuje ve vysokém počtu soudních řízení týkajících se přestupkové agendy. Nadto krajský soud dle napadeného usnesení obdržel od několika různých žalobců obdobně pojaté a strukturované žaloby, ačkoliv u těchto žalobců není žádný důvod předpokládat, že by měli důvod vzájemně ladit svůj procesní postup, který se lišil jen v jednotlivostech. Ve všech těchto případech za žalobce zaplatila soudní poplatek Ochrana řidičů, o. s. nebo Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo. Především v případě posledně zmíněného subjektu je zdejšímu soudu známo, že se ve správních řízeních dopouští nejrůznějších obstrukcí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 10 As 241/2019 - 36) a přestupci jsou následně v řízeních před soudy zastupováni stejným zástupcem jako stěžovatel. Není to ani poprvé, co se představitelé nebo spolupracovníci Motoristické vzájemné pojišťovny, družstva nekorektně vyjádřili k osobám soudkyň krajského soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 As 212/2019 - 40).

[25] V kontextu těchto okolností je velmi pravděpodobné, že rozsah a značně netypický obsah žaloby nebyly důsledkem toho, že by stěžovatel žalobu sepsal sám bez odborné pomoci. Naopak se jeví, že byla žaloba zmatená, nesrozumitelná a značně rozsáhlá zcela záměrně, přičemž sledovaným cílem bylo, aby byl věcný přezkum, pokud by k němu došlo, mimořádně časově náročný, čímž zřejmě stěžovatel (či jeho zástupce) sledoval vytvoření jistého tlaku na soudkyně, které v jiných věcech nepřiznávají za určitých okolností náhradu nákladů řízení úspěšným žalobcům. Nejvyšší správní soud nespatřuje žádný jiný rozumný důvod, proč by měl stěžovatel žalobu za daných okolností sestavit výše popsáním způsobem, a to ani v důsledku sepsání žaloby bez pomoci advokáta. Soudy bezesporu musí mít možnost se proti takovému nelegitimně vytvářenému tlaku efektivně bránit, a to v zájmu funkčnosti justičního systému, který by jinak mohl být snadno zahlcen žalobami, jejichž cílem ani není ochrana veřejných subjektivních práv – právě k jejich ochraně však správní soudy slouží.

[26] K nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce s vyvěšením jejich osobních údajů na internet Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu v případě téhož zástupce již opakovaně vyjadřoval, např. přípisem předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7. Jak uvádí sám stěžovatel, nejedná se o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho zástupce. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, pokud „*se Mgr. Václav Voříšek cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení*

pokračování

advokáta a zástupce účastníka řízení“; srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, atp. Za této situace není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat a zdejší soud v podrobnostech odkazuje na uvedená rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 8. března 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu